

ROMÂNIA
Avocatul Poporului

Str. George Vraca nr. 8, Sector 1, București
www.avp.ro

Tel.: +40-21-312.71.01, Fax: +40-21-312.49.21, E-mail: avp@avp.ro
Tel. dispecerat: +40-21-312.71.34, E-mail: petitii@avp.ro

AVOCATUL POPORULUI
REGISTRATURĂ GENERALĂ
IEȘIRE NR. 3060 / 21. FEB. 2024

RĂSPUNS COLECTIV

privind modul de soluționare a petițiilor înregistrate la instituția Avocatul Poporului având ca obiect dispozițiile Legii nr. 198/2023 a învățământului preuniversitar, cu modificările și completările ulterioare și ale Metodologiei-cadru privind mobilitatea personalului didactic de predare din învățământul preuniversitar în anul școlar 2024-2025, aprobată prin Ordinul nr. 6877/2023 al ministrului educației

Stimate doamne/Stimați domni,

Prin petițiile înregistrate la instituția Avocatul Poporului ați solicitat Avocatului Poporului *instituirea în regim de urgență a unor reguli necesare, suficiente și posibile care să conducă la o cât mai mare stabilitate și eficiență legislativă*", prin **modificarea cadrului legislativ actual**, respectiv *Legea nr. 198/2023 a învățământului preuniversitar, cu modificările și completările ulterioare și Metodologia-cadru privind mobilitatea personalului didactic de predare din învățământul preuniversitar în anul școlar 2024-2025, aprobată prin Ordinul nr. 6877/2023 al ministrului educației*, pentru toate cadrele didactice netitulare calificate care au participat la concursurile de titularizare, an de an, anterior anului 2019, până în anul 2023, inclusiv, concursuri în urma cărora au obținut un contract de muncă pe viabilitatea postului, au obținut cel puțin nota 7, au ocupat un post/o catedră și au obținut definitivatul în profesia didactică în perioada menționată, dar cu toate acestea nu au reușit să devină titulare în sistemul de învățământ preuniversitar și să obțină un contract de muncă pe perioadă nedeterminată.

În esență, sunteți nemulțumiți de faptul că noile reglementări din domeniul învățământului preuniversitar conservă soluția legislativă anterioară referitoare la ocuparea posturilor în învățământ în baza unui contract individual de muncă pe perioadă determinată, pe durata de viabilitate a postului.

Conform petițiilor, analizând realitățile cadrelor didactice calificate angajate din anul 2019 și până în prezent pe viabilitatea postului, se constată că această categorie de cadre didactice este cea mai afectată, deoarece efectele prevederilor Legii nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare, care au intervenit după abrogarea art. 253 din același act normativ, se regăsesc și în actuala legislație prin Legea nr. 198/2023, cu modificările și completările ulterioare, **fiind menținute aceleași condiții de titularizare în sistemul de învățământ**.

Analizând conținutul petițiilor formulate vă aducem la cunoștință că, întreaga argumentație a acestora vizează *modificarea Legii nr. 198/2023 și a Metodologiei-cadru privind mobilitatea personalului didactic de predare din învățământul preuniversitar în anul școlar 2024-2025*, aspect ce excedează competențelor instituției Avocatul Poporului, care potrivit art. 1 alin. (1) din Legea nr. 35/1997 privind organizarea și funcționarea instituției Avocatul Poporului, republicată, are ca scop apărarea drepturilor și libertăților persoanelor fizice în raporturile acestora cu autoritățile publice.

Rolul de a crea, de a abroga sau de a modifica o normă juridică îl poate avea doar Parlamentul, care potrivit dispozițiilor art. 61 din Constituție, este "(...) *unica autoritatea legiuitoare a țării*", sau Guvernul, în calitate de legiuitor delegat. După intrarea în vigoare a unui act normativ, pe

durata existenței acestuia, pot interveni diferite evenimente legislative, cum sunt: modificarea, completarea, abrogarea, republicarea, suspendarea sau altele asemenea. În toate aceste cazuri, pentru eliminarea pe cât posibil a divergențelor de interpretare, tot legiuitorul primar sau delegat are rolul de a realiza evenimentele legislative menționate.

Or **Avocatul Poporului**, în virtutea atribuțiilor și competențelor conferite la rang constituțional și legal, **nu are inițiativă legislativă**, iar aspectele privind modificarea sau completarea unor soluții legislative nu intră în aria de competență a instituției Avocatul Poporului.

Poziția Avocatului Poporului față de celelalte autorități publice este stabilită de art. 2 alin. (1) și (3) din Legea nr. 35/1997 privind organizarea și funcționarea instituției Avocatul Poporului, republicată, potrivit căruia instituția Avocatul Poporului este o autoritate publică autonomă și independentă față de orice altă autoritate publică, în condițiile legii. În temeiul reglementării legale menționate, Avocatul Poporului nu-și poate exercita atribuțiile decât în limitele constituționale și legale stabilite, fără a se substitui altor autorități publice, aspect confirmat de către Curtea Constituțională în considerentele Deciziei nr. 1377/2010.

În plus menționăm că prin **Decizia nr. 452 din 24 iunie 2020**, Curtea Constituțională a reținut că **în jurisprudența sa, a sancționat în mod consecvent dispozițiile legale care reglementau titularizarea unor cadre didactice care nu au promovat concursul național unic de titularizare, apreciind ca fiind neconstituțională instituirea unor modalități paralele de acces la funcția de cadru didactic titular.**

Astfel, prin **Decizia nr. 397 din 1 octombrie 2013**, Curtea a admis excepția de neconstituționalitate ridicată direct de Avocatul Poporului și a constatat că dispozițiile art. 284 alin. (7) și ale art. 289 alin. (7) din Legea educației naționale nr. 1/2011 sunt neconstituționale. Textele atunci criticate aveau următorul cuprins:

- Art. 284 alin. (7): "*Personalului didactic care a avut calitatea de titular și care nu a depășit cu 3 ani vârsta de pensionare i se poate recunoaște această calitate de către consiliul de administrație, conform metodologiei prevăzute la alin. (6), cu condiția renunțării la pensie pe perioada cât rămâne titular.*";

- Art. 289 alin. (7): "*Personalului didactic care a avut calitatea de titular i se poate recunoaște această calitate, anual, de către senatul universitar, conform metodologiei prevăzute la alin. (6), cu condiția renunțării la pensie pe perioada în care rămâne titular.*"

Curtea a reținut cu acel prilej că, din examinarea sistematică a dispozițiilor legale citate, rezultă că textele de lege care fac obiectul excepției de neconstituționalitate instituie, practic, o modalitate de dobândire a calității de titular în învățământ, prin "**recunoașterea**" acesteia, modalitate contrară principiilor pe care legea le instituie pentru titularizare, precum și regimului juridic pe care legea îl circumscrie noțiunii de "titular" în învățământ. Se creează astfel o discriminare în ceea ce privește ocuparea posturilor în învățământ, în sensul că, pentru o anumită categorie de persoane, aceasta se realizează fără concurs, doar pe baza unei cereri și aprobări a consiliului de administrație sau a senatului universitar, după caz. Or, chiar dacă "recunoașterea" calității de titular în condițiile art. 284 alin. (7) și art. 289 alin. (7) din Legea educației naționale nr. 1/2011 are caracter de excepție, instituirea acestei excepții trebuie să respecte normele și principiile constituționale. Insuficiența numărului de cadre didactice calificate nu justifică denaturarea regimului juridic al unei instituții care are o configurație bine definită prin lege și crearea unei modalități "paralele" de acces, chiar și pentru o scurtă perioadă de timp (în cazul învățământului preuniversitar), la calitatea de titular în învățământ. Cât privește învățământul superior, instituirea acestei excepții tinde, practic, la eludarea atât a cadrului legal în materia pensionării, cât și a celui referitor la ocuparea posturilor didactice în învățământul superior. Se încalcă astfel principiul securității juridice ce derivă din prevederile art. 1 alin. (5) din Constituție.

Curtea a constatat, totodată, că normele criticate, în ansamblul reglementării din care fac parte, configurează o instituție cu un regim juridic confuz, aceea a "**titularului recunoscut**". O asemenea instituție desemnată prin aceeași noțiune de "titular", căreia îi corespunde un anumit regim juridic potrivit Legii educației naționale nr. 1/2011, este de natură să încalce exigențele de claritate și precizie a reglementării impuse de art. 1 alin. (3) și (5) din Constituție. Chiar dacă textele constituționale indicate

nu stabilesc în mod expres exigențe privitoare la calitatea legislației, realizând interpretarea lor în concordanță cu prevederile Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, Curtea Constituțională a stabilit o serie de criterii care trebuie respectate în activitatea de legiferare: "precizie, previzibilitate și predictibilitate pentru ca subiectul de drept vizat să își poată conforma conduita, astfel încât să evite consecințele nerespectării lor." (Decizia nr. 61 din 18 ianuarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 116 din 15 februarie 2007, Decizia nr. 26 din 18 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 116 din 15 februarie 2012). **Respectarea acestor criterii impune ca noțiunea de "titular" în învățământ reglementată de Legea educației naționale nr. 1/2011 să aibă o semnificație univocă și un regim unic în ceea ce privește accesarea la statutul pe care îl desemnează.**

Față de cele arătate, Curtea a reținut că normele criticate în acea cauză sunt discriminatorii, întrucât *permit recunoașterea calității de titular în învățământ de către consiliul de administrație și, respectiv, senatul universitar, într-o altă modalitate decât concursul, la care sunt obligate să se supună toate celelalte persoane care vor să accedă pe posturile didactice ca titulari.*

Tot astfel, prin **Decizia nr. 106 din 27 februarie 2014**, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 238 din 3 aprilie 2014, Curtea a constatat neconstituționalitatea dispozițiilor art. 253 alin. (1) lit. a) și b) din Legea nr. 1/2011, potrivit cărora *"cadrele didactice netitulare calificate care au participat în ultimii 6 ani la concursul național unic de titularizare, care au obținut cel puțin nota/media 7 și au ocupat un post/o catedră, devin titulare în sistemul de învățământ preuniversitar; dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții generale: a) se certifică viabilitatea postului/catedrei; b) consiliul de administrație al unității de învățământ respective este de acord".*

Cu privire la această soluție legislativă, Curtea a reținut că *"instituie condițiile generale care trebuie îndeplinite cumulativ de cadrele didactice netitulare calificate pentru a deveni titulare în sistemul de învățământ preuniversitar. O asemenea reglementare instituie, în realitate, o modalitate de dobândire a calității de titular în învățământul preuniversitar contrară principiilor pe care legea le instituie pentru titularizare, precum și regimului juridic pe care legea îl circumscrie noțiunii de «titular» în învățământ. Astfel, în contradicție cu dispozițiile art. 16 alin. (1) din Constituție, se creează o discriminare în ceea ce privește ocuparea posturilor în învățământul preuniversitar, în sensul că, pentru o anumită categorie de persoane - cadrele didactice netitulare calificate care au participat în ultimii 6 ani la concursul național unic de titularizare, care au obținut cel puțin nota/media 7 și au ocupat un post/o catedră aceasta se realizează doar pe baza certificării viabilității postului și acordului consiliului de administrație al unității de învățământ respective".*

Curtea a mai reținut că *"statutul de titular în învățământul preuniversitar are un regim juridic distinct, această categorie de personal didactic beneficiind de drepturi specifice (...). În considerarea acestui regim juridic specific, statutul de titular în învățământ se dobândește prin concurs, acesta fiind principiul care se desprinde din interpretarea sistematică a Legii nr. 1/2011. Astfel, potrivit art. 89 din Legea nr. 1/2011, «În învățământul preuniversitar de stat și particular, posturile didactice vacante și rezervate se ocupă prin concurs organizat la nivelul unității de învățământ cu personalitate juridică, conform unei metodologii-cadru elaborate de Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului», iar, potrivit art. 254 alin. (3) din aceeași lege, «(3) În învățământul preuniversitar de stat și particular, posturile didactice se ocupă prin concurs organizat la nivelul unității de învățământ cu personalitate juridică, conform unei metodologii-cadru elaborate de Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului». În plus, potrivit art. 2 alin. (1) din Metodologia-cadru privind mobilitatea personalului didactic din învățământul preuniversitar în anul școlar 2013-2014, aprobată prin Ordinul ministrului educației, cercetării, tineretului și sportului nr. 6.239/2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 64 și 64 bis din 30 ianuarie 2013, «Prin cadre didactice titulare în sistemul de învățământ preuniversitar, în sensul prezentei Metodologii, numite în continuare cadre didactice titulare, se au în vedere cadrele didactice care au contract individual de muncă pe perioadă nedeterminată». Or, chiar dacă dobândirea calității de titular în condițiile art. 253 alin. (1) lit. a) și b) din Legea nr. 1/2011 are caracter de excepție, instituirea acestei excepții trebuie să respecte normele și principiile constituționale. Insuficiența numărului de cadre didactice nu justifică denaturarea regimului juridic al*

unei instituții care are o configurație bine definită prin lege și crearea unei modalități «paralele» de a accede la calitatea de titular în învățământul preuniversitar, contrară derulării în condiții optime a procesului de învățământ în cadrul unui sistem național de învățământ predictibil și funcționabil".

Curtea a constatat că "normele criticate, în ansamblul reglementării din care fac parte, configurează o instituție cu un regim juridic confuz, care permite dobândirea calității de cadru didactic titular în alte condiții decât prin promovarea unui concurs. O asemenea instituție este de natură să încalce exigențele de claritate și precizie a reglementării impuse de art. 1 alin. (3) și (5) din Constituție, sens în care Curtea a reiterat interpretarea acestor texte constituționale în concordanță cu prevederile Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, cu consecința stabilirii de criterii care trebuie respectate în activitatea de legiferare. Respectarea acestor criterii impune ca noțiunea de «titular» în învățământ reglementată de Legea educației naționale nr. 1/2011 să aibă un regim unic în ceea ce privește accesarea la statutul pe care îl desemnează". De aceea, Curtea a statuat că "normele de lege criticate în prezenta cauză sunt discriminatorii, întrucât permit recunoașterea calității de titular în învățământul preuniversitar într-o altă modalitate decât concursul, la care sunt obligate să se supună toate celelalte persoane care vor să acceadă la posturile didactice ca titulari. De asemenea, noțiunea de «viabilitate a postului/catedrei», utilizată în textul de lege criticat, are un caracter vădit imprecis, în timp ce instituirea condiției acordului consiliului de administrație al școlii deschide calea arbitrarului și subiectivismului în domeniu. În consecință, prin reglementarea confuză, se creează dificultăți în planul interpretării și aplicării".

Față de cele expuse, Curtea a constatat că dispozițiile art. 253 alin. (1) lit. a) și b) din Legea nr. 1/2011 sunt neconstituționale, încalcând prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție.

Ulterior, soluționând o obiecție de neconstituționalitate referitoare la norme care modificau Legea educației naționale nr. 1/2011, prin **Decizia nr. 528 din 17 iulie 2018**, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 676 din 3 august 2018, Curtea a constatat, între altele, neconstituționalitatea dispozițiilor articolului unic pct. 2 [cu referire la art. 253 alin. (1)] din Legea pentru modificarea și completarea Legii educației naționale nr. 1/2011, având următorul cuprins: "(1) Cadrele didactice calificate, care au obținut nota și media de cel puțin 7 la un concurs național unic de titularizare în învățământul preuniversitar în ultimii 10 ani și care sunt angajate cu contract de muncă pe perioadă determinată, pot fi repartizate, în ședință publică organizată de inspectoratul școlar, în unitățile de învățământ în care sunt angajate, dacă postul didactic/catedra este vacant(ă)."

Cu acel prilej, reluând considerentele care au fundamentat **Decizia nr. 106 din 27 februarie 2014** anterior citate, Curtea a observat că, atât varianta redacțională a textului acolo analizată, cât și cea supusă controlului de constituționalitate în cauză "reiau soluția legislativă constatată ca fiind neconstituțională într-o altă formulare. Astfel, într-o formă sau alta, toate aceste prevederi legale reglementează titularizarea unor cadre didactice care nu au promovat concursul național unic de titularizare, creând o modalitate paralelă de acces la funcția de cadru didactic titular" (paragraful 38). Curtea a amintit că, în jurisprudența sa [a se vedea **Decizia nr. 895 din 17 decembrie 2015**, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 84 din 4 februarie 2016, paragraful 26], a reținut că "legiuitorul, încalcând autoritatea de lucru judecat și efectele erga omnes ale deciziei de constatare a neconstituționalității, a procedat într-un mod contrar comportamentului constituțional loial de care acesta trebuie să dea dovadă față de instanța constituțională și față de jurisprudența acesteia. Întrucât respectarea jurisprudenței Curții Constituționale constituie una dintre valorile care caracterizează statul de drept, Curtea a constatat că obligațiile constituționale care rezultă din jurisprudența sa circumscriu cadrul activității legislative viitoare; de aceea, Curtea a reținut că, prin adoptarea unei soluții legislative similare cu cea constatată, în precedent, ca fiind contrară dispozițiilor Constituției, legiuitorul a acționat ultra vires, încalcându-și obligația constituțională rezultată din art. 147 alin. (4)." În aceste condiții, având în vedere similitudinea de situații, respectiv reluarea într-o altă variantă redacțională a unei soluții legislative neconstituționale, Curtea a constatat că sunt încălcate prevederile constituționale ale art. 147 alin. (1) și (4), prin raportare la art. 1 alin. (5) și art. 16 alin. (1), reținând, totodată, obligația legiuitorului de a elimina din dreptul pozitiv soluția legislativă constatată ca

fiind neconstituțională, "precum cea care se regăsește în actualul art. 253 alin. (1) din Legea nr. 1/2011 [a se vedea mutatis mutandis Decizia nr. 136 din 20 martie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 383 din 4 mai 2018, paragraful 94]" (paragrafele 39-40).

Potrivit **Deciziei nr. 452/2020**, în prezenta cauză, textele de lege criticate instituie, practic, aceeași soluție legislativă constatată ca fiind neconstituțională prin deciziile prezentate, respectiv titularizarea unor cadre didactice care nu au promovat concursul național unic de titularizare. Diferențele față de soluțiile legislative analizate în deciziile precedente privesc diversele termene stabilite de legiuitor, precum și invocarea, cât privește introducerea alin. (13¹) după alineatul (13) al articolului 254 din Legea nr. 1/2011, a stării de urgență sau de asediu ("în anul școlar în care se declară stare de urgență sau de asediu, potrivit Constituției României"), ca situație în care se aplică un regim diferit de titularizare, respectiv "cadrele didactice calificate care au participat și obținut în ultimii 3 ani nota/media de cel puțin 7 la un concurs național unic de titularizare în învățământul preuniversitar, au definitivarea în învățământ și sunt angajate cu contract individual de muncă pe perioadă determinată pe acel post/catedră de cel puțin 3 ani de zile, devin titulari în sistemul de învățământ preuniversitar, li se modifică durata contractului încheiat cu unitatea de învățământ, în durată nedeterminată, dacă postul didactic/catedra este vacant(ă) și are viabilitate".

Astfel fiind, și în privința soluției legislative consacrate de textele de lege criticate în prezenta cauză se aplică, mutatis mutandis, aceleași considerente care au fundamentat soluțiile de admitere a excepțiilor/obiecțiilor de neconstituționalitate invocate în motivarea sesizării. **Crearea unei modalități paralele de acces la funcția de cadru didactic titular este contrară, potrivit jurisprudenței citate, prevederilor art. 1 alin. (5) și ale art. 16 din Constituție. Existența unor situații speciale precum cea de urgență sau cea de asediu nu poate constitui temeiul încălcării normelor constituționale, ci doar al unor eventuale restrângeri ale exercițiului unor drepturi și al unor libertăți, cu stricta respectare a cadrului constituțional dat de dispozițiile art. 53 din Constituție, care stabilesc condițiile acestei restrângeri.**

Întrucât analiza de constituționalitate este fundamentată și mediată de prevederile art. 147 alin. (4) din Constituție, Curtea reamintește că, în mod constant, în jurisprudența sa, a subliniat că, "potrivit dispozițiilor art. 147 alin. (4) din Constituție, **deciziile pronunțate de Curtea Constituțională sunt general obligatorii și au putere numai pentru viitor, având aceleași efecte pentru toate autoritățile publice și toate subiectele individuale de drept.** (...) Mai mult, în acord cu jurisprudența sa, spre exemplu, Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 17 ianuarie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 16 din 26 ianuarie 1995, sau Decizia nr. 414 din 14 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 291 din 4 mai 2010, autoritatea de lucru judecat ce însoțește actele jurisdicționale, deci și deciziile Curții Constituționale, se atașează nu numai dispozitivului, ci și considerentelor pe care se sprijină acesta. (...). Prin sintagma «considerente pe care dispozitivul deciziei Curții se sprijină» se înțelege ansamblul unitar de argumente, care prezentate într-o succesiune logică realizează raționamentul juridic pe care se întemeiază soluția pronunțată de Curte. (...) Această structură este una unitară, coerentă, întregul ansamblu argumentativ constituind fundamentul concluziei finale, astfel încât nu poate fi acceptată teza potrivit căreia în conținutul unei decizii a Curții ar putea exista considerente independente de raționamentul juridic care converge la soluția pronunțată și implicit care nu ar împrumuta caracterul obligatoriu al dispozitivului actului jurisdicțional. Prin urmare, întrucât toate considerentele din cuprinsul unei decizii sprijină dispozitivul acesteia, (...) autoritatea de lucru judecat și caracterul obligatoriu al soluției se răsfrânge asupra tuturor considerentelor deciziei." (a se vedea Decizia nr. 392 din 6 iunie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 504 din 30 iunie 2017).

Cât privește, în sine, rolul Curții Constituționale și efectul deciziilor pe care aceasta le pronunță, **instanța constituțională a subliniat în mod consecvent că "este unica autoritate de jurisdicție constituțională în România [art. 1 alin. (2) din Legea nr. 47/1992], cu plenitudine de jurisdicție în privința atribuțiilor sale.** (...) Decizia Curții Constituționale face parte din ordinea juridică normativă [a se vedea Decizia nr. 847 din 8 iulie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 605 din 14 august 2008], (...). Totodată, întrucât nu poate fi separată de efectele de drept constituțional pe

care aceasta le produce, decizia se prezintă ca un tot unitar sub aspectul naturii și efectelor sale juridice. (...) Deciziile simple (sau extreme) de admitere a sesizărilor de neconstituționalitate sau cele sub rezervă de interpretare constituie un izvor formal distinct al dreptului constituțional, preiau forța juridică a normelor constituționale pe care le interpretează și se adresează tuturor subiecților de drept. Prin urmare, deși are caracter jurisdicțional, art. 147 alin. (4) din Constituție conferă deciziei antereferte forța normelor constituționale, pe care nu o limitează la cazul dat, ci îi atribuie un caracter erga omnes, ceea ce înseamnă că ea trebuie respectată și aplicată de către toate subiectele de drept cărora li se adresează. De aceea, Curtea apreciază că, deși decizia sa nu se identifică cu norma/actul legislativ, efectele sale sunt similare acestuia, astfel că, prin intermediul acestora, decizia stabilește reguli de conduită ce se impun a fi urmate, drept care face parte din ordinea normativă a statului." (Decizia nr. 650 din 25 octombrie 2018, paragraful 451)

Astfel fiind, Curtea reține că **legiferarea cu încălcarea deciziilor Curții Constituționale este incompatibilă cu statul de drept, consacrat de prevederile art. 1 alin. (3) din Constituție.**

Raționamentele Curții Constituționale își păstrează valabilitatea și raportat la legislația actuală, având în vedere dispozițiile art. 183 alin. (1) din Legea nr. 198/2023, modificată și completată, potrivit cărora obțin calitatea de titulari în învățământul preuniversitar doar candidații care au promovat examenul de licențiere în învățământ, precum și personalul didactic de predare cu drept de practică în învățământul preuniversitar care au ocupat un post didactic/catedră vacant(ă) publicat(ă) pentru angajare pe perioadă nedeterminată, prin concurs național, organizat în condițiile metodologiei prevăzute la art. 177 alin. (1). Doar în cazul titularilor în învățământ, directorul unității de învățământ încheie cu aceștia contractul individual de muncă pe **perioadă nedeterminată**, pe baza deciziei de repartizare emise de DJIP/DMBIP.

Motivat de cele expuse, apreciem că intervenția Avocatului Poporului nu este posibilă în privința aspectelor formulate în petiții.

Renate Weber
Avocatul Poporului

